

Arrest

nr. 218 534 van 20 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen: X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 september 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 januari 2019.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat M. EL KHOURY *loco* advocaat J. HARDY, die tevens de overige verzoekende partijen vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige

verzoeken hebben uiteengezet, met name hun vrees ten aanzien van de familie van hun man/vader en stellen heden dat hun broer/oom J. door de familie van hun man/vader gedood werd.

Verzoekers hun eerste verzoek werd geweigerd bij 's Raad arrest nr. 196 051 van 1 december 2017 omdat geen geloof wordt gehecht aan hun vluchtmotieven en omdat er voor burgers in Najaf actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van hun volgend verzoek leggen zij de volgende documenten neer: een originele huwelijksakte en kleurenkopies van een klacht bij de politie en van een overlijdensakte van J.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er voorts op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers hun eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, waarmee zij de gedane bevindingen van de commissaris-generaal niet weerleggen noch ontkrachten. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhalen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wat evenwel geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het vluchtrelaas van verzoekers ongeloofwaardig werd bevonden. Ook wordt vastgesteld dat de documenten die verzoekers neerleggen ter staving van hun huidig verzoek niet van die aard zijn dat zij de teloorgegane geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas kunnen herstellen.

Verzoekers houden voor dat de bestreden beslissingen voornamelijk gestoeld zijn op het feit dat in het kader van hun vorige verzoeken geen geloof werd gehecht aan de door hen aangevoerde feiten en menen dat dergelijke redenering tegenstrijdig is met de geest van de tekst van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekers spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoekers nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat de bijkomende verklaringen van verzoekers en de door hen nieuw neergelegde documenten de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven niet vermogen om te buigen.

De Raad onderstreept dat wat betreft de door verzoekers aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, deze rechtspraak een individueel geval betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. Elk verzoek dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, wat in casu is gebeurd.

Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat zij een originele versie van haar huwelijksakte d.d. 6 maart 2018 heeft neergelegd om te bewijzen dat zij steeds gehuwd is en dat haar man niet overleden is. Dient er evenwel op gewezen te worden dat haar huwelijk noch in het kader van haar vorig verzoek noch in het kader van haar huidig verzoek in vraag wordt gesteld. Wel oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 196 051 van 1 december 2017 dat het gewelddadige profiel van hun echtgenoot/vader niet geloofwaardig was. Evenmin werd geloof gehecht aan de geschetste gang van zaken. De huwelijksakte vermag hier geen afbreuk aan te doen.

Wat betreft de overlijdensakte van J., kan de Raad alleen maar vaststellen dat deze akte hoogstens aantoonde dat J.M.A. op 10 mei 2018 overleed als gevolg van een messteek in de nek. Uit de overlijdensakte kan echter niet worden afgeleid dat de broer/oom J. van verzoekers daadwerkelijk vermoord werd door de familie van hun man/vader, laat staan dat verzoeksters man gewelddadig was/is, hen mishandelde en dat J. vermoord werd om wraak te nemen op verzoekster. Dit soort informatie wordt niet opgenomen in een overlijdensakte. Zelf geven verzoekers overigens geen enkele verduidelijking omtrent de omstandigheden waarin of de manier waarop J. vermoord zou zijn geweest. In de bestreden beslissing wordt bovendien gewezen op een tegenstrijdigheid in hun verklaringen over de wijze waarop zij op de hoogte gebracht werden van de moord op hun broer/oom J. Het hoeft geen betoog dat de in het verzoekschrift ontwikkelde post-factum verklaringen en het louter volharden in één versie van de feiten, niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen of te ontkrachten.

Waar verzoekster betreffende het laattijdig neerleggen van de klacht uitlegt dat haar broer zich in 2017 heeft aangesloten bij de politie en één van zijn collega's een jaar geleden een dossier op naam van verzoekster heeft ontdekt waarvan zij pas recentelijk in het bezit werd gesteld, weet zij andermaal niet te overtuigen nu zij duidelijk niet verder komt dan gekunstelde en ongestaafde post-factum verklaringen. Deze klacht betreft overigens een loutere kleurenkopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat in Irak een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling kunnen verkregen worden, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekers neergelegde klacht.

Verzoekers wijzen voorts op de PTSD van verzoekster en verwijzen naar een e-mail op 12 juni 2018 verstuurd door hun raadsman met onder andere een medisch attest als bijlage waaruit blijkt dat zij gevolgd worden voor psychotherapie. Verzoekers stellen dat deze elementen niet aan bod zijn gekomen in de bestreden beslissingen. De Raad stelt vooreerst vast dat blijkens de e-mail gevoegd bij het verzoekschrift, deze e-mail verstuurd werd naar medewerkers van croix-rouge, niet naar het Commissariaat-generaal. Ook in het administratief dossier is nergens een spoor terug te vinden van de bedoelde e-mail noch het medisch attest waarvan in de mail gewag wordt gemaakt. Het kan de commissaris-generaal dan ook niet ten kwade worden geduid hier geen rekening mee te hebben genomen. De Raad stelt verder vast dat de advocaat van verzoekers tevens nalaat het bedoelde medisch attest bij het verzoekschrift te voegen.

In het kader van hun vorig verzoek oordeelde de Raad aangaande hun aangevoerde psychische problemen als volgt:

“Ten aanzien van verzoeker blijkt uit de neergelegde attesten echter hoegenaamd niet dat hij ten tijde van het gehoor bij het CGVS niet bij machte mocht worden geacht om te worden gehoord. In het attest in de map ‘documenten’ in zijn administratief dossier (dat opnieuw bij het verzoekschrift wordt gevoegd) wordt, nog daargelaten dat dit attest op dit vlak onduidelijk is waar niet blijkt dat deze zin werd aangevinkt, op louter algemene wijze gesteld dat verzoeker symptomen vertoont van psychologisch lijden. Uit het attest van CARDA bij het verzoekschrift (dat nadien opnieuw wordt neergelegd door middel van een aanvullende nota) blijkt slechts dat verzoeker sedert 10 januari 2017, hetzij maanden na het gehoor bij het CGVS, wordt gevolgd door deze dienst. In het attest van de huisarts, neergelegd door middel van een aanvullende nota, wordt eveneens slechts gesteld dat verzoeker sedert 10 januari 2017 wordt gevolgd door voormelde dienst en, sedert kort, door een andere psycholoog. Nergens in de voormelde attesten, waarvan er overigens geen enkele uitgaat van een psychiater, wordt gespecificeerd welke symptomen verzoeker vertoont. Evenmin wordt hierin enige diagnose gesteld. Verder wordt in deze attesten nergens gewag gemaakt van het gegeven dat verzoeker aan geheugenproblemen zou leiden; laat staan dat hierin zou worden aangegeven dat verzoeker daardoor ten tijde van het gehoor bij het CGVS niet bij machte mocht worden geacht om te worden gehoord en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond tijdens het gehoor bij het CGVS formuleerde verder enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor. Evenmin maakte één van hen spontane melding van psychische problemen in hoofde van verzoeker; laat staan dat zij zouden hebben aangegeven dat deze problemen dermate ernstig waren dat zij verzoekers verklaringen zouden kunnen beïnvloeden. Slechts nadat verzoeker werd geconfronteerd met het gegeven dat bepaalde van zijn verklaringen strijdig waren met deze van zijn moeder en nadat hij deze nochtans niet mis te

verstane verklaringen trachtte te wijzigen, beweerde verzoeker een beetje moe te zijn en een slecht geheugen te hebben door de slagen van zijn vader (administratief dossier verzoeker, gehoorverslag CGVS, p.11). Te meer nu hij dit tot op heden op generlei wijze staft, kan dit bezwaarlijk ernstig worden genomen. Indien dit werkelijk zo was, kon immers worden verwacht dat hij dit bij de aanvang van het gehoor, wanneer hij werd gewezen op het belang van het gehoor en op hetgeen tijdens dit gehoor van hem verwacht werd, zou hebben aangegeven.

Ten aanzien van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat uit de neergelegde attesten, waarvan er overigens andermaal geen enkele werd opgesteld door een psychiater, evenmin blijkt dat zij ten tijde van het gehoor niet bij machte mocht worden geacht om te worden gehoord bij het CGVS en in het kader van dit gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat deze attesten integraal zijn gebaseerd op de gezegden en gedragingen van verzoekster. In het attest in de map 'documenten' haar administratief dossier (dat opnieuw bij het verzoekschrift wordt gevoegd), dat expliciet werd opgesteld om het te gebruiken in verzoeksters asielprocedure, wordt daarbij geen melding gemaakt van geheugenproblemen in hoofde van verzoekster. Wel wordt hierin melding gemaakt van ondergane traumatische gebeurtenissen, concentratieproblemen en een gevoel van onmacht. Nergens wordt echter gesteld dat verzoekster ingevolge haar symptomen in de onmogelijkheid zou verkeren om te worden gehoord en daarbij gedegen verklaringen af te leggen. Uit de attesten die verzoekster door middel van haar aanvullende nota's neerlegt, blijkt evenmin dat haar psychische problemen een invloed zouden hebben (kunnen) gehad op haar verklaringen tijdens haar gehoor bij het CGVS. In het attest van de huisarts wordt slechts gesteld dat verzoekster psychologisch wordt opgevolgd en aan een aantal zaken (zoals hypertensie) lijdt. In het attest van de klinisch psychologe, overigens dezelfde klinisch psychologe als deze die het reeds hoger besproken attest opstelde, wordt verder weliswaar gewag gemaakt van een aantal symptomen in hoofde van verzoekster doch wordt, net als in het eerdere attest opgesteld door deze psycholoog, geenszins gesteld dat deze symptomen in hoofde van verzoekster en ten tijde van het gehoor bij het CGVS dermate uitgesproken aanwezig waren dat deze haar vermogen om het gehoor te volbrengen en haar verklaringen zouden hebben beïnvloed. In dit kader is het van belang om aan te stippen dat noch verzoekster zelf, noch de advocaat die haar bijstond tijdens het gehoor bij het CGVS enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van dit gehoor. Evenmin maakte één van hen er melding van dat verzoekster zou lijden aan dermate ernstige psychische problemen dat zij niet bij machte was om een gehoor te volbrengen en volwaardige verklaringen af te leggen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt daarenboven het tegendeel. Tijdens het gehoor bij het CGVS werd er nadrukkelijk ingegaan op haar psychische problemen. Verzoekster bleek daarbij merkwaardig genoeg zelf niet te weten wat er in het reeds bij het CGVS neergelegde attest stond. Gevraagd waarom zij naar de psycholoog in kwestie was gegaan, maakte zij daarenboven nergens melding van symptomen die haar ervan zouden (kunnen) weerhouden om gedegen verklaringen af te leggen. Zij verklaarde wel psychisch uitgeput te zijn, hoofdpijn en hartpijn te hebben, ongerust te zijn en slaapproblemen en ademhalingsproblemen te hebben, doch zij gaf aan dat er geen diagnose werd gesteld, verklaarde dat zij niets had gekregen en maakte geen concrete melding van concentratie- of geheugenproblemen. Evenmin vermeldde zij dat, laat staan op welke wijze, haar symptomen een impact zouden kunnen hebben op haar gezegden (administratief dossier verzoekster, gehoorverslag CGVS, p.13-14).

De voormelde vaststellingen klemmen nog des te meer daar verzoekende partijen zich in het kader van het voorgaande beperken tot een algemeen betoog. Zij laten na aan de hand van concrete elementen en argumenten aan te tonen dat, waar of op welke wijze hun psychische problemen hun verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin werken zij in concreto uit dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motiveringen en beslissingen.

In zoverre verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen dat de neergelegde medische en psychologische attesten op zich zouden kunnen volstaan om hun asielrelaas, problemen en vrees aannemelijk te maken, kan voorts worden opgemerkt dat een medisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen en aandoeningen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose

en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt."

De loutere stelling dat de psycholoog van verzoekster een intens lijden opmerkt in verband met een PTSD en dat verzoekers in behandeling zijn voor psychotherapie, vermag geen ander licht te werpen op voorgaande beoordeling.

Waar verzoekster nog voorhoudt dat de verklaringen van haar zoon M., die een eigen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en op 12 juli 2018 gehoord werd bij het CGVS, als nieuw element moet beschouwd worden en in aanmerking moet genomen worden in de ontvankelijkheidstest, kan zij niet worden gevolgd. De Raad wijst er op dat het de taak is van verzoekster om de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft hierbij evenwel een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoekster aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekster aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd.

Gezien blijkens het voorgaande verzoekers geen nieuwe elementen bijbrengen die de teloorgegangene geloofwaardigheid vermogen te herstellen, kan evenmin worden aangenomen dat verzoekster (door haar stam) zou worden beschouwd als alleenstaande en gevluchte vrouw die in het verleden slachtoffer werd van

huiselijk geweld noch kan worden aangenomen dat verzoeker deel uitmaakt van de groep van jonge mannen die (al dan niet onder druk) werden gerekruteerd om zich in te lijven bij de milities.

4.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de zuidelijke provincies van Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen bij die aantonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt. Integendeel, de door hen bijgebrachte informatie ligt in dezelfde lijn als die van verweerder."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 januari 2019, voeren verzoekende partijen aan dat geen zorgvuldige analyse werd gemaakt van hun volgende asielaanvraag en de nieuwe documenten die zij hebben ingediend. Zij wijzen erop dat de oom/broer vermoord is en vermoeden dat dit het werk is van de familie van hun vader/echtgenoot. Verzoekende partijen blijven bij hun eerdere verklaringen die thans ondersteunt worden door de nieuwe documenten, met name een overlijdensakte van de oom, foto's van de broer, een aanhoudingsmandaat, een huwelijksakte als bewijs van het bestaan van haar huwelijk, en een medisch attest waaruit blijkt dat zij gevolgd worden en psychotherapie onontbeerlijk is. Voorts stellen verzoekende partijen dat de kinderen intussen verwesterd zijn nu zij hier sinds 3 november 2015 zijn, elementen waarmee geen rekening is gehouden. Op de vraag welke documenten verzoekende partijen nu precies hebben ingediend een aanhoudingsmandaat of een klacht stelt de raadsman dat het om een klacht gaat. Verzoekster voegt daar nog aan toe dat zij de foto's van haar vermoorde broer heeft getoond samen met de overlijdensakte en de persoon die de verklaring afnam op de DVZ geen enkele interesse had in deze stukken. Tot slot stelt verzoekster tevens dat er geen goede vertaling was.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 8 januari 2019 opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het opsommen van de door hen neergelegde documenten, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren.

Wat betreft de overlijdensakte van de oom/broer, de klacht, de huwelijksakte, en het medisch attest wordt in de beschikking van 8 januari 2019 het volgende overwogen:

“Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat zij een originele versie van haar huwelijksakte d.d. 6 maart 2018 heeft neergelegd om te bewijzen dat zij steeds gehuwd is en dat haar man niet overleden is. Dient er evenwel op gewezen te worden dat haar huwelijk noch in het kader van haar vorig verzoek noch in het kader van haar huidige verzoek in vraag wordt gesteld. Wel oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 196 051 van 1 december 2017 dat het gewelddadige profiel van hun echtgenoot/vader niet geloofwaardig was. Evenmin werd geloof gehecht aan de geschetste gang van zaken. De huwelijksakte vermag hier geen afbreuk aan te doen.

Wat betreft de overlijdensakte van J., kan de Raad alleen maar vaststellen dat deze akte hoogstens aantoonde dat J.M.A. op 10 mei 2018 overleed als gevolg van een messteek in de nek. Uit de overlijdensakte kan echter niet worden afgeleid dat de broer/oom J. van verzoekers daadwerkelijk vermoord werd door de familie van hun man/vader, laat staan dat verzoeksters man gewelddadig was/is, hen mishandelde en dat J. vermoord werd om wraak te nemen op verzoekster. Dit soort informatie wordt niet opgenomen in een overlijdensakte. Zelf geven verzoekers overigens geen enkele verduidelijking omtrent de omstandigheden waarin of de manier waarop J. vermoord zou zijn geweest. In de bestreden beslissing wordt bovendien gewezen op een tegenstrijdigheid in hun verklaringen over de wijze waarop zij op de hoogte gebracht werden van de moord op hun broer/oom J. Het hoeft geen betoog dat de in het verzoekschrift ontwikkelde post-factum verklaringen en het louter volharden in één versie van de feiten, niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen of te ontkrachten.

Waar verzoekster betreffende het laattijdig neerleggen van de klacht uitlegt dat haar broer zich in 2017 heeft aangesloten bij de politie en één van zijn collega's een jaar geleden een dossier op naam van verzoekster heeft ontdekt waarvan zij pas recentelijk in het bezit werd gesteld, weet zij andermaal niet te overtuigen nu zij duidelijk niet verder komt dan gekunstelde en ongestaafde post-factum verklaringen. Deze klacht betreft overigens een loutere kleurenkopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat in Irak een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling kunnen verkregen worden, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekers neergelegde klacht.

Verzoekers wijzen voorts op de PTSD van verzoekster en verwijzen naar een e-mail op 12 juni 2018 verstuurd door hun raadsman met onder andere een medisch attest als bijlage waaruit blijkt dat zij gevolgd worden voor psychotherapie. Verzoekers stellen dat deze elementen niet aan bod zijn gekomen in de bestreden beslissingen. De Raad stelt vooreerst vast dat blijkens de e-mail gevoegd bij het verzoekschrift, deze e-mail verstuurd werd naar medewerkers van croix-rouge, niet naar het Commissariaat-generaal. Ook in het administratief dossier is nergens een spoor terug te vinden van de bedoelde e-mail noch het medisch attest waarvan in de mail gewag wordt gemaakt. Het kan de commissaris-generaal dan ook niet ten kwade worden geduid hier geen rekening mee te hebben genomen. De Raad stelt verder vast dat de advocaat van verzoekers tevens nalaat het bedoelde medisch attest bij het verzoekschrift te voegen.

In het kader van hun vorig verzoek oordeelde de Raad aangaande hun aangevoerde psychische problemen als volgt:

“Ten aanzien van verzoeker blijkt uit de neergelegde attesten echter hoegenaamd niet dat hij ten tijde van het gehoor bij het CGVS niet bij machte mocht worden geacht om te worden gehoord. In het attest in de map ‘documenten’ in zijn administratief dossier (dat opnieuw bij het verzoekschrift wordt gevoegd) wordt, nog daargelaten dat dit attest op dit vlak onduidelijk is waar niet blijkt dat deze zin werd aangevinkt, op louter algemene wijze gesteld dat verzoeker symptomen vertoont van psychologisch lijden. Uit het attest van CARDA bij het verzoekschrift (dat nadien opnieuw wordt neergelegd door middel van een aanvullende nota) blijkt slechts dat verzoeker sedert 10 januari 2017, hetzij maanden na het gehoor bij het CGVS, wordt gevolgd door deze dienst. In het attest van de huisarts, neergelegd door middel van een aanvullende nota, wordt eveneens slechts gesteld dat verzoeker sedert 10 januari 2017 wordt gevolgd door voormelde dienst en, sedert kort, door een andere psycholoog. Nergens in de voormelde attesten, waarvan er overigens geen enkele uitgaat van een psychiater, wordt gespecificeerd welke symptomen verzoeker vertoont. Evenmin wordt hierin enige diagnose gesteld. Verder wordt in deze attesten nergens gewag gemaakt van het gegeven dat verzoeker aan geheugenproblemen zou leiden; laat staan dat hierin zou worden aangegeven dat verzoeker daardoor ten tijde van het gehoor bij het CGVS niet bij machte mocht worden geacht om te worden gehoord en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond tijdens het gehoor bij het CGVS formuleerde verder enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor. Evenmin maakte één van hen spontane melding van psychische problemen in hoofde van verzoeker; laat staan dat zij zouden hebben aangegeven dat deze problemen dermate ernstig waren dat zij verzoekers verklaringen zouden kunnen beïnvloeden. Slechts nadat verzoeker werd geconfronteerd met het gegeven dat bepaalde van zijn verklaringen strijdig waren met deze van zijn moeder en nadat hij deze nochtans niet mis te verstane verklaringen trachtte te wijzigen, beweerde verzoeker een beetje moe te zijn en een slecht geheugen te hebben door de slagen van zijn vader (administratief dossier verzoeker, gehoorverslag CGVS, p.11). Te meer nu hij dit tot op heden op generlei wijze staaft, kan dit bezwaarlijk ernstig worden genomen. Indien dit werkelijk zo was, kon immers worden verwacht dat hij dit bij de aanvang van het gehoor, wanneer hij werd gewezen op het belang van het gehoor en op hetgeen tijdens dit gehoor van hem verwacht werd, zou hebben aangegeven.

Ten aanzien van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat uit de neergelegde attesten, waarvan er overigens andermaal geen enkele werd opgesteld door een psychiater, evenmin blijkt dat zij ten tijde van het gehoor niet bij machte mocht worden geacht om te worden gehoord bij het CGVS en in het kader van dit gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat deze attesten integraal zijn gebaseerd op de gezegden en gedragingen van verzoekster. In het attest in de map ‘documenten’ haar administratief dossier (dat opnieuw bij het verzoekschrift wordt gevoegd), dat expliciet werd opgesteld om het te gebruiken in verzoeksters asielprocedure, wordt daarbij geen melding gemaakt van geheugenproblemen in hoofde van verzoekster. Wel wordt hierin melding gemaakt van ondergane traumatische gebeurtenissen, concentratieproblemen en een gevoel van onmacht. Nergens wordt echter gesteld dat verzoekster ingevolge haar symptomen in de onmogelijkheid zou verkeren om te worden gehoord en daarbij gedegen verklaringen af te leggen. Uit de attesten die verzoekster door middel van haar aanvullende nota's neerlegt, blijkt evenmin dat haar psychische problemen een invloed zouden hebben (kunnen) gehad op haar verklaringen tijdens haar gehoor bij het CGVS. In het attest van de huisarts wordt slechts gesteld dat verzoekster psychologisch wordt opgevolgd en aan een aantal zaken (zoals hypertensie) lijdt. In het attest van de klinisch psychologe, overigens dezelfde klinisch psychologe als deze die het reeds hoger besproken attest opstelde, wordt verder weliswaar gewag gemaakt van een aantal symptomen in hoofde van verzoekster doch wordt, net als in het eerdere attest opgesteld door deze psycholoog, geenszins gesteld dat deze symptomen in hoofde van verzoekster en ten tijde van het gehoor bij het CGVS dermate uitgesproken aanwezig waren dat deze haar vermogen

om het gehoor te volbrengen en haar verklaringen zouden hebben beïnvloed. In dit kader is het van belang om aan te stippen dat noch verzoekster zelf, noch de advocaat die haar bijstond tijdens het gehoor bij het CGVS enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van dit gehoor. Evenmin maakte één van hen er melding van dat verzoekster zou lijden aan dermate ernstige psychische problemen dat zij niet bij machte was om een gehoor te volbrengen en volwaardige verklaringen af te leggen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt daarenboven het tegendeel. Tijdens het gehoor bij het CGVS werd er nadrukkelijk ingegaan op haar psychische problemen. Verzoekster bleek daarbij merkwaardig genoeg zelf niet te weten wat er in het reeds bij het CGVS neergelegde attest stond. Gevraagd waarom zij naar de psycholoog in kwestie was gegaan, maakte zij daarenboven nergens melding van symptomen die haar ervan zouden (kunnen) weerhouden om gedegen verklaringen af te leggen. Zij verklaarde wel psychisch uitgeput te zijn, hoofdpijn en hartpijn te hebben, ongerust te zijn en slaapproblemen en ademhalingsproblemen te hebben, doch zij gaf aan dat er geen diagnose werd gesteld, verklaarde dat zij niets had gekregen en maakte geen concrete melding van concentratie- of geheugenproblemen. Evenmin vermeldde zij dat, laat staan op welke wijze, haar symptomen een impact zouden kunnen hebben op haar gezegden (administratief dossier verzoekster, gehoorverslag CGVS, p.13-14).

De voormelde vaststellingen klemmen nog des te meer daar verzoekende partijen zich in het kader van het voorgaande beperken tot een algemeen betoog. Zij laten na aan de hand van concrete elementen en argumenten aan te tonen dat, waar of op welke wijze hun psychische problemen hun verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin werken zij in concreto uit dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motiveringen en beslissingen.

In zoverre verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen dat de neergelegde medische en psychologische attesten op zich zouden kunnen volstaan om hun asielrelaas, problemen en vrees aannemelijk te maken, kan voorts worden opgemerkt dat een medisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen en aandoeningen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt."

De loutere stelling dat de psycholoog van verzoekster een intens lijden opmerkt in verband met een PTSD en dat verzoekers in behandeling zijn voor psychotherapie, vermag geen ander licht te werpen op voorgaande beoordeling."

Het hoeft geen betoog dat het louter opsommen van de door hen neergelegde documenten, geen afbreuk doet aan de desbetreffende overwegingen. Verzoekende partijen leggen ter terechtzitting een origineel overlijdensakte neer met bijhorende vertaling. Dit document vermag echter geen ander licht te werpen op voorgaande. Immers, net zoals aangaande de overlijdensakte die verzoekende eerder al hadden voorgelegd, kan de Raad alleen maar vaststellen dat deze ter terechtzitting neergelegde akte hoogstens aantoonde dat J.M.A. op 10 mei 2018 overleed als gevolg van een messteek in de nek. Uit de overlijdensakte kan echter niet worden afgeleid dat de broer/oom J. van verzoekende partijen daadwerkelijk vermoord werd door de familie van hun man/vader, laat staan dat verzoeksters man gewelddadig was/is, hen mishandelde en dat J. vermoord werd om wraak te nemen op verzoekster. Dit soort informatie wordt niet opgenomen in een overlijdensakte. Zoals reeds in voornoemde beschikking werd opgenomen, geven verzoekende partijen overigens geen enkele verduidelijking omtrent de omstandigheden waarin of de manier waarop J. vermoord zou zijn geweest en wordt in de bestreden beslissing bovendien gewezen op een tegenstrijdigheid in hun verklaringen over de wijze waarop zij op de hoogte gebracht werden van de moord op hun broer/oom J..

Verzoekende partijen geven aan dat zij foto's hebben bijgebracht van hun broer/oom, doch uit nazicht in het administratief dossier blijkt niet dat zij die hebben neergelegd. In de map "documenten (voorgelegd door de asielzoeker)" bevinden zich geen foto's noch worden deze vermeld in het ontvangstbewijs van de neergelegde documenten d.d. 4 september 2018. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat aan foto's slechts relatieve bewijswaarde kan gehecht worden daar deze door mogelijke inscenering van

omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Uit een foto van de broer/oom van verzoekende partijen kan overigens niet worden opgemaakt dat deze broer/oom daadwerkelijk vermoord werd door de familie van hun man/vader, laat staan dat verzoeksters man gewelddadig was/is, hen mishandelde en dat J. vermoord werd om wraak te nemen op verzoekster.

De opmerking van verzoekster dat zij de foto's van haar vermoorde broer heeft getoond samen met de overlijdensakte en de persoon die de verklaring afnam op de DVZ geen enkele interesse had in deze stukken, vindt geen grondslag in het administratief en betreft dan ook niet meer dan een blote bewering. En zelfs al kan worden aangenomen dat de interviewer geen enkele interesse had in deze stukken, *quod non*, dan nog vermag deze vaststelling geen ander licht te werpen op voorgaande overwegingen.

Waar verzoekende partijen stellen dat de kinderen intussen verwesterd zijn nu zij hier sinds 3 november 2015 zijn, dient te worden opgemerkt dat er in het dossier van verzoekende partijen geen elementen zijn die erop wijzen dat de kinderen dermate vervreemd zijn van de Iraakse cultuur. Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoekende partijen dit niet hebben aangehaald als nieuw element van hun volgend verzoek om internationale bescherming. Verzoekende partijen tonen heden op geen enkele manier aan dat hun verblijf in België de kinderen dusdanig verwesterd zouden hebben gemaakt dat zij hun leven in Irak niet opnieuw zouden kunnen opnemen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS